

И за потвърждение на думитѣ си азъ са постарахъ да взема на софата по удобно положение.

Миралайтѣ (майора) са поклати малко... Почнѣ да смучи чибучката си и съ недоумѣние да поглѣдва на мене.

— Можете ли да му дадете нѣкакъвъ бакшишъ? попита ма кримскій татаринъ.

— И това нѣма да дамъ! показахъ му крайчецътъ на покета си....

Тѣ заприказахъ помежду си. Минѣхъ нѣколко минути.

— Хубаво, той е съгласенъ да ви пусне при плѣнницитѣ, но съ условие, че азъ и още двама ще ви конвоираме.

— Това за мене е все едно.

Двама черкези отъ султанската гвардия ма поведохъ въ затворътъ, гдѣто бѣхъ нашитѣ плѣнници.

Въ коридорътъ тѣ ми посочихъ една врата.... Сами тѣ слѣдъ мене не дойдохъ.

Азъ намѣрихъ тамъ двама офицери, единиятъ отъ тѣхъ е именно този, когото Скобелевъ спорази така.

Той бѣше, струва ми се, казашскій хорунджий (офицеръ-порѣчикъ). Азъ прѣдадохъ порѣчката на Скобелева и паритѣ.... Върнахъ са....

— Е, какво... нетърпеливо са спуснѣ къмъ мене Скобелевъ.

— Нищо.... Прѣдадохъ паритѣ...

— Обиденъ ли е той.... Вий ли извинихте са за мене?...

— Да...

— А той, той?

Азъ успокоихъ Скобелева.

— Все пакъ това е непростително смѣруване, че за него не говорите.... Нанишете ми, въ видъ на записка, въ какво положение вий намѣрихте плѣненитѣ... Това е позоръ че до сега ний не ги изискахме.... Поне азъ не одобрявамъ....

— Защо това?

— Какъ е възможно, офицеринътъ, да са прѣдава въ плѣнъ....

— А какво да прави?

— Коего правяхъ на Шипка. Въ револвера шесть патрона, петътъ въ неприятелътъ, шестиятъ въ себе си....

— А, може би, нему са иска да живѣе....

— Тукъ принципътъ е важенъ.... Какво е живота.... Трѣбва всегда да бждемъ готови къмъ смъртъта. Животътъ на едного е нула...